

Chương 47

Sở Dật Đình dụ dàng (2)

Sở Dật Đình nhìn Tô Hồng Tụ cuộn tròn trên giường lớn trắng như tuyết, nhìn dáng vẻ nàng ngược đầu thật cao, vừa giống như con mèo nhỏ kiêu ngạo, cứng đầu cứng cổ, vừa giống như con chó nhỏ phủ phục lông toàn thân dựng đứng, giống như cần người ngoài che chở khẩn cấp.

Ngay cả chính hắn cũng không để ý đến, hắn càng nói, giọng càng nhẹ mềm, càng về sau, quả thật giống như người lớn đang dỗ dành trẻ nhỏ, không có chút sức uy hiếp nào, Tô Hồng Tụ sao nghe lời hắn?

Đợi đến khi hắn nghe tiếng nhị gõ cửa, nhận lấy bữa tối nóng hổi, thơm ngào ngạt trong tay đối phương, để xuống trước mặt Tô Hồng Tụ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hồng Tụ lập tức cười nở hoa.

Sở Dật Đình nhìn nàng mấy lần, không nói thêm gì nữa, quay đầu dời tầm mắt đi.

Tô Hồng Tụ ăn đùi gà, nhìn Sở Dật Đình bận đến bận đi, đầu tiên chuẩn bị xong nước ấm cho nàng tắm rửa, tiếp theo sửa sang lại giường chiếu, cuối cùng, nhắm mắt lại ngồi bên cạnh bàn, giống như nhập định.

“Hả, ngươi không ra ngoài hả?”

Tô Hồng Tụ nhìn thùng nước tắm bốc hơi nóng, nhìn Sở Dật Đình nhắm mắt ngồi xuống bên cạnh, trong lòng kỳ quái, không nhịn được hỏi.

Ngươi không đi, bảo ta làm sao tắm?

“Ừm, tiền thuê phòng là ta ra, muốn đi ra ngoài, cũng là ngươi đi ra ngoài.”

Một câu qua loa của Sở Dật Đình, khiến Tô Hồng Tụ á khẩu không trả lời được, không khỏi bùng nổ dựng lông hồ ly, hung dữ mà nhìn hắn chằm chằm.

Lại nhìn thấy Sở Dật Đình chậm rãi cong khóe môi lên, giống như đang cười.

Hừ, có gì hay ho chứ, cùng lắm thì một lát nữa nàng tìm tiểu nhị khách điếm, ra giá gấp đôi thuê lại căn phòng này!

Đang tức đầy ngực, không có chỗ phát tiết, lại nghe được trong lòng Sở Dật Đình có một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng mềm mại, gần như cung chiều: Nha đầu ngốc, nơi này không phải Kinh thành, lỡ gặp phải khách điếm giết người cướp của, một mình ngươi, làm thế nào mới tốt?

Vì đọc được tiếng lòng của Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ không hề đề phòng hấn nữa, ăn xong đồ rồi, nằng lại thật sự chạy đến bên cạnh thùng tắm, cởi từng cái quần áo ra.

Mới vừa ngâm mình vào trong nước ấm, chợt nghe thấy một tiếng thở dài bất lực của Sở Dật Đình bên cạnh.

Tô Hồng Tụ khó hiểu, còn hỏi hấn một câu: “Ngươi sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái?”

Sở Dật Đình không nói, xoay người, đưa lưng về phía nàng, vẻ mặt tức giận và bất lực.

Tô Hồng Tụ đưa tay, vừa mới chuẩn bị lấy cánh hoa dùng lá sen gói kỹ, đặt ở trên bàn rắc vào trong nước, lại đột nhiên thấy Sở Dật Đình hơi nhíu mày, thân nhiên không biến sắc mà nghiêng người, vũng vàng nằng lại.

“Mặc quần áo, nhanh!”

Tô Hồng Tụ quét mắt ra ngoài cửa sổ, biết rắc rồi lại nữa rồi, vội vàng đứng dậy mặc quần áo.

Mới vừa buộc lại dây lưng, chợt nghe một giọng nói ai oán u uẩn quen thuộc nhẹ nhàng từ ngoài cửa sổ vào.

“Dật Đình ca ca, chuyện lúc trước là Hồng Xu không đúng, Hồng Xu không nên gọi đám người Mục thúc thúc chặn huynh ở trong phòng, huynh tha thứ cho Hồng Xu một lần, ca ca có người thích, Hồng Xu không ngại, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với ca ca, Hồng Xu làm thiệp cũng không sao cả.”

Nói xong, bóng dáng mảnh khảnh yếu điệu chậm rãi tiến vào từ ngoài cửa.

Khóe miệng Tô Hồng Tụ co rút, thầm nghĩ nữ nhân này quả thật là oan hồn không siêu thoát, dây dưa không rời.

Nàng ta không để tâm, cũng phải hỏi xem người trong lòng Sở Dật Đình có để ý hay không!

Ai nguyện ý dùng chung một trượng phu với nàng ta, làm thiệp gì đó cũng không quan trọng, mơ mộng hão huyền, không biết xấu hổ!

Nếu như nàng là vợ cả của Sở Dật Đình, nhất định sẽ tung một cước đá nàng ta thật xa, ngay cả vạt áo Sở Dật Đình cũng không sờ được.

Chỉ có điều, nói đi nói lại, rốt cuộc Lương Hồng Xu này đang nói gì?

Nàng ta nói những ngày qua từ trước đến nay cùng một chỗ với Sở Dật Đình, Sở Dật Đình không thích nữ nhân như vậy, hấn lấy đâu ra người trong lòng chứ?

Tay nhỏ bé của Tô Hồng Tụ nắm chặt vạt áo Sở Dật Đình, vẻ mặt Sở Dật Đình chán ghét, nét mặt lạnh như băng mà nhìn Lương Hồng Xu, nàng cũng học dáng vẻ của hắn, nâng cằm tinh tế xinh xắn lên cao cao, ra vẻ chẳng thèm ngó tới, con mắt cũng không liếc nhìn dáng vẻ của Lương Hồng Xu.

Lương Hồng Xu được nuông chiều từ nhỏ, cho dù là Lương đế, hay được xưng là Chiến thần Đại Chu – Lâm Hạo Hiên, có ai không coi trọng, dịu dàng che chở nàng?

Duy chỉ có người nghĩa huynh này, mỗi lần thấy nàng, đều lạnh như băng, lạnh lùng vô tình.

Nếu chỉ một mình Sở Dật Đình nhìn nàng như vậy thì thôi đi, nhưng hôm nay lại thêm một Tô Hồng Tụ, Lương Hồng Xu nào chịu được?

Nàng ý thể tướng mạo mình đẹp, chưa bao giờ đặt Tô Hồng Tụ vào trong mắt.

“Dật Đình ca ca, huynh đừng quên! Phụ hoàng cũng chiều ta biết bao nhiêu, chỉ cần ta mở miệng, người nhất định sẽ khiến cho huynh lấy ta!”

Năn nỉ không có hiệu quả, Lương Hồng Xu cũng nghiêm mặt, mềm không được, nàng đổi thành mạnh bạo với Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình lạnh lùng nhìn nàng, mặt không hề thay đổi, trong ánh mắt đen nhánh lộ ra sát khí.

Nắm chặt tay càng lộ rõ gân xanh.

Lúc này, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy, Sở Dật Đình đã lộ ý muốn giết người.

Lương Hồng Xu hoảng hốt, không khỏi lùi về sau một bước, nhìn Sở Dật Đình, sắc mặt tái nhợt mà nói: “Sở Dật Đình, ngươi không cần phải đưa ra dáng vẻ này, ngươi không dám giết ta! Phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Sở Dật Đình lạnh lùng hừ khế: “Vậy sao? Ta không biết thì ra ta có chuyện không dám làm, chẳng lẽ ngươi không biết bây giờ ngươi đã là thê tử xuất giá của Lâm Hạo Hiên? Câu dẫn nam nhân trắng trợn, hư thân mất nết, điều này đã đủ để cho ngươi chết trăm ngàn lần, Phụ hoàng cũng không bảo vệ được ngươi!”

Nói đến đây, Sở Dật Đình rút kiếm ra, cắm mạnh trên mặt bàn, giọng căm hận: “Nếu ngươi không tin, đại khái có thể thử xem, xem Sở Dật Đình ta rốt cuộc có dám giết ngươi hay không!”

Sắc mặt Lương Hồng Xu càng trắng bệch, sao nàng có thể không biết, tuy rằng hôn sự này do nàng nhất thời tâm huyết dâng trào đề ra, hiện giờ lại trở thành chính sự quan trọng liên quan đến Đại Chu và Đại Lương có thể kết thành liên minh hay không, thật sự muốn từ hôn, nói dễ vậy sao?

Nếu Sở Dật Đình không đứng về phía nàng, Lương đế vốn sẽ không đồng ý, nói không chừng còn có thể vì nàng phá hủy hôn ước, giáng tội cho nàng.

Sắc mặt Lương Hồng Xu trắng bệch, u oán vô hận mà nhìn Sở Dật Đình.

“Dật Đình ca ca, có phải cho dù như thế nào huynh cũng không chịu cùng ta?”

Sở Dật Đình vừa nghe lời này, không khỏi sửng sốt, lúc này, bàn tay nhỏ bé của Tô Hồng Tụ vẫn luôn nắm lấy vạt áo hắn hơi căng chặt, tiến tới bên lỗ tai hắn lén lút nói: “Bên ngoài còn có người, Dật Đình ca ca, hình như chúng ta bị bao vây.”

Sở Dật Đình đi ra ngoài nhìn, đúng vậy, bên ngoài có một đám người thật lớn, chen chen chúc chúc, xem ra, Lương Hồng Xu đã mang đến toàn bộ người phải đưa tới Đại Chu cùng nàng.